

JULES WAKE

Trable

S LÁSKOU

motto

Trable s láskou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

Trable s láskou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

Trable

S LÁSKOU

motto

Přeložila Klára Krasula

Originál v anglickém jazyce vydalo poprvé pod názvem *THE SPARK* jako e-book nakladatelství HarperCollins *Publishers* Ltd. ve Velké Británii v roce 2020.

Copyright © Jules Wake 2020

Translation © Klára Krasula, 2024

Translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.

Jules Wake asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-267-2637-1

ISBN e-knihy 978-80-267-2641-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2642-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2640-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Sarah Wrightovou, rozenou Sparkovou.

Zdá se, že tato kniha je pro Tebe jako stvořená.

Děkuji Ti za dlouholeté přátelství.

1

Když mi za deset dvanáct zavibroval telefon, pět minut před tím, než jsem musela odejít z domova, přísahala bych, že to bude Shelley. Nečekala jsem však, že její dnešní nepřítomnost změní celý můj život.

Promiň, zlato, dneska to nedám.

Překvapilo mě to vůbec? Shelley byla ztělesněním bezprostřednosti, což z ní ale taky dělalo nejvíc nezodpovědného člověka, kterého znám. Ale na druhou stranu taky nejzábavnějšího. A pokud jste měli takové dětství jako já, důležitost druhé vlastnosti významně převyšovala tu první.

Měla jsem veškeré právo být našťvaná. Vždyť to ona mě přemluvila, abych ji doprovodila na každoroční grilovačku u jejích rodičů, kde věkový průměr neklesal pod padesátku. Mrkla jsem na zápěstí, abych zkontrolovala čas. Ne. To jim přece nemůžu udělat. Shelley může svoji mámu zklamat úplně bez výčitek, ale já ne. Navíc bylo nádherné nedělní poledne a já jsem neměla žádný záložní plán. A měla jsem prázdnou ledničku. Teta Lynn uměla úžasně vařit, a protože vždycky očekávala zhruba pět tisíc návštěvníků, dalo se počítat s tím, že mi s sebou nabalí jídlo na celý týden. Její saláty, úžasné jednohubky a čokoládové dorty uměli ocenit v mojí práci, a to především malé děti. Lynn byla

více než štedrá – tak štedrá, až se zdálo, že si všechnu štedrost světa urvala pro sebe a na moji matku tím pádem žádná nezbyla.

Rychle jsem se naposledy zkontrolovala v zrcadle a ujistila se, že modré šortky a světle růžové tílko, které bohužel pamatovaly lepší časy, snad nemůžou tetu Lynn ani strejdu Richarda urazit. Ti dva byli zadobře s každým, především s tím, kdo s sebou přinesl něco k pití. Nasoukala jsem se do tenisek, protože jsem měla v plánu dát si nějaký ten drink a zpáteční procházka bude v pohodlné obuvi určitě rychlejší, popadla jsem plechovky piva a vyšla ze dveří.

Dnešek byl přesně tím veselým letním dnem, kdy máte pocit, že už nikdy nepřestane svítit slunce. Na nebi se líně převalovalo pár bílých nadýchaných chomáčků a modř na jejich pozadí byla tak jasná, že si člověk mohl jednoduše představit celý vesmír schovaný za jeho okrajem. Předpokládala jsem, že tam někde opravdu všechny poklady vesmíru jsou, a tak trochu jsem si přála, abych dávala kdysi v hodinách fyziky větší pozor. Ale vždycy jsem fyziku nesnášela. Nakonec jsem to vzdala. Musím ale přiznat, že jsem se cítila důležitě, když jsem při chůzi přemítala o tom, co se nachází za oblohou. V práci jsem takhle fungovat nemohla, vyžadovalo se ode mě emocionální nasazení, což někdy člověka unavilo mnohem víc než bádání o podstatě života. Měla jsem tu práci moc ráda, ale bylo mi jasné, že kdybych jen trochu polevila, strhla by mě jako hurikán a vymrštila kilometrů daleko.

Během tohoto vededůležitého hloubání jsem se dostala přes celé město, podél High Street, přes park s oplocenou částí, kde na houpačkách a skluzavkách vesele pokřikovaly děti v barevném oblečení. Takhle na dálku připomínaly plastové postavičky ze stavebnice Fisher Price. A pak lehce do kopce podél Pettyfeather

Lane ke skromnému sídlu strejdy a tety. Tedy skromnému, jak se to vezme, protože úzký vchod a temná chodba za ním dobře skrývaly prostornou kuchyň přecházející v jídelnu a obývací pokoj s francouzskými okny vedoucími na zahradu jako stvořenou k pořádání podobných akcí.

Vstupní dveře byly pootevřené, což mě okamžitě přimělo k úsměvu. Znamenalo to, že všichni už jsou na zahradě, odkud ke mně doléhaly známé zvuky dobře naladěných hostů. Vstoupila jsem, obešla hromadu rozházených bot, kabelek a svršků a znovu si uvědomila, jak v tomhle malém městě, zhruba čtyřicet minut vzdáleném od Londýna, život funguje úplně jinak, než na co jsem byla zvyklá z práce. Tetini a strejdovi vrstevníci a sousedi, poklidně žijící v bublině nízké kriminality a obyčejné lidské slušnosti, očividně brali podobný způsob života za samozřejmost. Dávalo mi to naději, že i na ty, kteří podobné štěstí nikdy neměli, někde čeká lepší zítřek.

„Jess, Jess!“ zavolal mým směrem zpoza baru strejda Richard, který právě sváděl boj s lahví prosecca. Naneštěstí se mu podařilo korek uvolnit tak nešikovně, že s hlasitým bouchnutím odletěl někam do dálky a šumivým nápojem pokropil několik poblíž se nacházejících osob. „Rychle, zlato, podej skleničku. Tímhle šumivým pokladem nesmíme mrhat. Tohle je kvalita za osm liber z Tesca,“ zamával na mě lahví, přičemž se mu podařilo další obsah rozlít okolo.

Moji příbuzní byli naštěstí na rozdíl od jejich nespolehlivé dcery Shelley naprosto předpisově (někdy skoro až nudně) spolehliví, takže jsem skleničky pohotově našla tam, kde se nacházely pokaždé, když teta se strejdou pořádali podobnou sešlost, stejně jako plastová nádoba plná ledu a pivní püllitry, které se mi naštěstí podařilo elegantně obejít. Popadla jsem sklenici na šumivé víno a rychle se vrátila ke strejdovi.

„Jako na zavolanou, děvče,“ naplnil ji až po okraj. „Jak se máš? Pamatuješ si na Fionu? Fiono, už ses potkala s Jess, naší neteří, že? Promiň, tvoje sestřenice nám dneska dala košem. Její škoda.“ Pak se otočil k Fioně, která bydlela v sousedním domě a potkala mě už asi tak milionkrát. „Samozřejmě že znáš Jess. Je to naše nejoblíbenější dcera. Teda dcera, kterou bychom mnohem radši měli místo té vlastní.“

Fiona se hlasitě zasmála. „Nejsem si jistá, že bys měl takové věci říkat nahlas.“

„Tak si zkus se Shelley chvílku bydlet,“ odpověděl Richard bez úsměvu.

„Ahoj, strejdo Richi,“ odpověděla jsem konečně a objala ho. Jedním okem jsem přitom dávala pozor na skleničku prosecca, která stejně přišla o polovinu obsahu ve chvíli, kdy mě objal tak silně, jako by mě rok neviděl. „Máš pravdu, měla bych být vaše oblíbená dcera, protože Shelley mě dneska vážně namíchla.“ Usmála jsem se na něj, když se vedle něj objevila teta Lynn. „Vykašlala se na nás kvůli nějakému klukovi, kterého zná sotva pět minut.“

Shelley prostě nebyla schopná vydržet chvílku bez chlapa. To já, ruku na srdce, jsem byla mnohem vybíravější. Určitě to mělo co do činění s mým zaměstnáním.

„Jess.“ Teta mě přitiskla na svoji mocnou hrud' a pak o dva kroky ustoupila, aby si mě s tím známým mateřským výrazem ve tváři pořádně prohlédla. „Jíš ty vůbec? Vždyť ti úplně lezou žebra.“

Zasmála jsem se. „To jsi říkala minule taky. To bylo o Vánocích. A pak jsi mi při odchodu vnutila půlku krocana a skoro celý dort.“

„To je možné. Vidiš, jaké máš štěstí.“ Pak sama sebe dloubla do pneumatik kolem svého pasu. „Nebylo by vůbec špatné se

tohohle zbavit. Možná se k tobě někdy připojím, až půjdeš zase běhat.“ Zatvářila se tak žalostně, že jsme se obě s Fionou mohly potřhat smíchy.

Richard ji rychle objal kolem ramen. „Ať tě to ani nenapadne. Mám tě rád přesně takovou, jaká jsi.“

Tetě se rozzářil obličej a pohládila svého manžela po strništi. „Máš výborný výcvik. A trvalo to jenom třicet let.“ Pak se napřímila, jako by si na něco vzpomněla. „Jess, utíkej na zahradu, dneska je moc krásně na to, abychom se tady schovávali.“

Vzhledem k tomu, že krásné počasí bylo jedním z hlavních důvodů, proč jsem se sem vydala, ráda jsem ji poslechla. Stejně jako hosté, které dnes teta Lynn přivítala.

Všimla jsem si ho hned, jak jsem vykročila na zahradu. Něčeho takového by si všiml snad i slepý. Minimálně to byl jediný člověk v okolí ve stejné věkové kategorii jako já. A pak byl taky vysoký, opálený... prostě nádherný! Jednou nohou se opíral o betonovou zídku a nakláněl se dopředu, zapřený dlaněmi o koleno. Pak zvedl lahev s pivem ke rtům a sluneční paprsky ozářily jemné zlaté chloupky na jeho svalnaté paži. Blond vlasy, skoro až sněhově bílé, měl sčesané dozadu. Obočí stejné barvy z něj na první pohled vytvářelo Kena, což určitě v životě neslyšel poprvé. Na sobě měl volné kraťasy ke kolenům – tak pomačkané, že vedle nich ty moje vypadaly, jako by mi je na míru ušil Alexander McQueen – a podivné kožené sandály, které byly tak sešlapané a onošené, že vypadaly skoro trendy. Největšího obdivu by se však mělo dostat bílému nátělníku, který nejenže byl překvapivě čistý, ale taky odhaloval značnou část jeho vypracovaného těla. Hmm, tady někdo netrpěl nedostatkem sebevědomí.

Nenápadně jsem si ho znovu (no dobře, a pak znovu) prohlédla, nebyl to vůbec můj typ, ale z nějakého nepochopitelného důvodu se moje hormony rozhodly, že je jim to jedno. Začaly

řádit, což hned odnesly moje třesoucí se nohy a srdeční tep pádící jako o závod. To všechno byl jeden velký nesmysl, protože jsem se rozhodně nerozplývala při pohledu na pohodové surfaře, kteří se právě vrátili z pláže, kde zapomněli dobře navoskovaný surf a obdivovatelku v titěrných bikinách. A co ty sluneční brýle s páskem kolem hlavy?

Myslím, že jsem to trochu přehnala. Obvykle jsem takhle přísně nesoudila člověka, se kterým jsem ještě ani nemluvila. A hormony se mi obvykle neplašily jen při pohledu na očividně pohledného chlapa. Neříkám, že jsem nikdy nebyla zamilovaná do někoho opravdu úžasného, naprosto nedosažitelného, někoho, koho bych za žádnou cenu v běžném životě nepotkala, ale nikdy dřív jsem nepocítila takové omámení někým z masa (ano, libového masa) a kostí.

Tohle všechno mi problesklo hlavou. Asi jsem se musela celá rozzářit, protože ten polobůh najednou zvedl oči, skoro jako elegantní jelen s obrovským parožím, který něco zavětril mým směrem, podíval se na mě, usmál se, a asi aby si mě pořádně prohlédl, zvedl si sluneční brýle nad oči.

Projela mnou vlna potěšení, v žaludku mě zalechtalo, jako když člověk jede na horské dráze, a horkost, kterou jsem ucítila, určitě spálila každého motýla, který tam před chvílí poletoval.

„Zdravím,“ prohodil přátelsky a kolem blankytných očí se mu objevily vějířky jemných vrásek. Přesně, přede mnou stálo zosobnění Adonise. A něco v jeho pohledu naznačovalo, že cokoliv teď prožívám (a sama sobě jsem se snažila namluvit, že je to jen prachobyčejný chtíč), nebyla jsem v tom tak úplně sama.

„Ahoj,“ odpověděla jsem a s potěšením jsem se ujistila, že můj hlas nezní jako žabí kuňkání.

„Fajn, že je tady taky někdo v mém věku.“ Jeho úsměv obalil moje srdce jako teplá šála. Něco nečekaného mezi námi probles-

kovalo. A lhala bych, kdybych tvrdila, že z jeho strany jsem žádný zájem necítila.

„Právě jsem měl zajímavý rozhovor o sekání trávníku s pá-nem, který mohl chodit na základku s mým dědou. A před tím, nesud' mě, byla to vážně milá paní, po mně chtěli doporučení na elektrikáře a zedníka. Co se to tu děje?“

Musela jsem se jeho udivenému pohledu zasmát. „Za to může to tílko.“

„Cože?“ Odtáhl okraj svého svršku a odhalil tak vypracova-né břicho včetně chloupků směřujících za okraj šortek.

Polkla jsem a přikývla.

„To bylo jediné čisté tričko, co jsem doma našel,“ odpověděl. „Všechno ostatní visí na šňůře... Teda aspoň doufám, protože jestli ne, tak musím jít zítra do práce jen tak. A to asi nebude ten nejlepší nápad.“ Mrknul na mě a dal se do smíchu.

„To asi ne.“ Oplatila jsem mu úsměv a zakázala svému moz-ku snahu vybavit si ho bez oblečení. „Kde pracuješ?“ zeptala jsem se radši. „Proboha, vážně jsem to řekla nahlas? Myslím, že se ze mě pomalu stává teta Lynn.“ Hodila jsem hlavou k proskleným dveřím, za kterými se nacházel zbytek dospělých.

„To je jejich akce?“

„Ano. Sestřenka mě poprosila, abych přišla jako morální pod-pora... A pak mě v tom nechala samotnou.“

„Au.“

„Není to taková hrůza. Už jsi viděl to jídlo?“

„Neviděl, ale začíná se mi tu líbit. Vlastně jsem moc rád, že jsem nakonec přišel.“ Obdařil mě dalším ze svých oslnivých úsměvů a znovu se napil piva. „Moji rodiče se sem přistěhovali asi před půl rokem.“ Kývnul bradou na druhou stranu zahrady. „Tamhle vzadu je jejich dům. Hlídám jim ho, když jsou pryč, starám se o psa. Lynn trvala na tom, že se tu mám dneska ukázat.“

Pokrčil rameny a zajiskřilo mu v očích. „Neměl jsem zrovna žádné plány. A hlavně jsem měl prázdný žaludek.“

Zasmála jsem se. „Tak to jsi tady správně. Ale upozorňuju tě, že na zbytky jídla už je pořadník.“

„Vzala sis s sebou plastové krabičky?“ zeptal se tiše a zadržoval smích.

„Ne,“ odpověděla jsem naoko zklamaně a cukaly mi při tom koutky.

„Tak to bych si nebyl tak jistý.“ Mrknul na mě a cinknul pivem o moji skleničku.

„Nemáš šanci, jsem jejich oblíbená neteř.“

„Kolik dalších neteří mají?“ Vyprsknul smíchy a já bych se nejradši přidala k němu. Ten člověk ve mně vyvolával zvláštní pocit bezstarostnosti.

„Jen mě.“

„Tak to se nepočítá. A oblíbený soused by tě stejně přebil.“

„Oblíbený soused?“ zopakovala jsem šokovaně.

„Samozřejmě. Jsem tichý, unesu těžké předměty a umím výborně zalívat zahradu.“

„Co přesně vlastně děláš, když zrovna nehlídáš rodičům dům?“ Předpokládala jsem, že vyrukuje se zahradníkem nebo jinou manuální prací. Vypadal, že tráví většinu času venku. Nebo bydlel se svými rodiči a do práce vůbec nechodil.

„Učitele na základce. Tady v Redlandu.“

„Cože? Na St. Bernard?“ Určitě bych ho netipovala na učitele a už vůbec ne působícího na škole s rozšířenou výukou pro děti se speciálními potřebami.

Přikývl. „Znáš to tam?“

„Slyšela jsem o ní. V práci jsem ve spojení se spoustou místních škol. To musí být... zajímavá práce. Jak staré děti učíš?“

„Tak *zajímavou* moji práci už dlouho nikdo nenazval,“ odpověděl a znovu se rozzářil. „Mám to rád. Starám se o devět dětí mezi devíti a jedenácti lety. Skoro všechny trpí nějakou formou autismu.“

„To musí být náročné.“

Překvapeně se na mě podíval. „Spousta lidí si myslí, že je to jednoduchá práce.“ Jiskry v jeho očích na chvíli zmizely. „Předpokládají, že děti s nějakou poruchou vlastně vzdělání nepotřebují. Nebo je tak složité jim ho zprostředkovat, že se ani nemusíme snažit.“ Ten jeho zápal se mi hrozně líbil. Kdybych v tom už nebyla až po uši, tahle věta by mi určitě zamotala hlavu.

Usmála jsem se na něho. Nemohla jsem si pomoci. Najednou jsem si uvědomila, že k tomuhle klukovi můžu být naprosto upřímná.

„Ale ty se snažíš. Více než je nutné.“

„To jo. Rád s těma dětma trávím čas. Je to přehlídka všech možných vlastností, ale každé z nich si zaslouží tu nejlepší šanci v životě. A mým posláním je jim tu šanci zprostředkovat. Některé z těch dětí jsou neuvěřitelně bystré, talentované, jen prostě neumějí fungovat v běžném životě tak jako třeba já nebo ty.“

„Páni, jsem ohromená.“

„To vůbec nemusíš být. Vlastně mám velké štěstí. Dělán to, co mám rád. A co ty?“

„Vsadím se, že se většina lidí, kterých se takhle zeptáš, cítí dost mizerně po tom, co jim řekneš, čím se živíš.“

Jen pokrčil rameny. „Nejsem žádný samaritán. Taky mám svoje slabší dny, nemysli si. Někdy dokonce,“ odmlčel se a trochu se ke mně naklonil, „ty děti trochu napomenu.“

„Styď se! Takoví andílci,“ dodala jsem přehnaně.

„Andílci, samozřejmě. Třeba když se ti dáblíci rozhodnou přilepit mi ponožky k botám vteřinovým lepidlem, když je mám zrovna na sobě.“

„Dobře, už se neptám,“ prohodila jsem a zahihňala se. Ve skutečnosti jsem začínala být trochu přioopilá. Venku bylo pořádné teplo a já jsem se utápěla v těch hlubokých modrých očích. Přesto jsem měla naprosto bystrou mysl, bystřejší než kdy jindy.

„No, kdybych ty ponožky mohl práť dohromady s botama, ušetřil bych si ráno při oblékání spoustu času.“ Oba jsme se té představě od srdce zasmáli a pak na vteřinu nebo dvě strnuli v překvapeném okamžiku naprostého souznění.

„Já jsem Sam,“ řekl a natáhl ke mně ruku s očima stále utopenýma v těch mých. Ty jeho byly modré, příliš modré a plné radosti, slunečních paprsků a života.

„Jess. Těší mě, Same.“

„Takže, čím že se to živíš, Jess?“

„Pracuju v azylovém domě pro ženy,“ řekla jsem a vyjmenovala pár lokalit, kde se s týmem pohybujeme.

„No teda,“ teď vypadal ohromeně zase on. „To asi taky není procházka růžovým sadem.“

Pokývala jsem hlavou. „Samozřejmě že někdy to jsou strašné chvíle. Snažíme se hlavně pomoci ženám, často i jejich dětem postavit se znovu na nohy. Většinou utíkají s prázdnýma rukama, nemají vůbec nic. Často jednáme se školami, sociálními pracovníci, nemocnicemi a někdy,“ koutky úst mě zradily a stočily se dolů, „i s policií.“ Jen hrstka žen, se kterými jsem pracovala, se nakonec rozhodla podat žalobu, jejich sebevědomí bylo tak poznamenané, že většina nakonec couvla.“

„To musí být náročné. Moje práce teď vypadá jako úplná pohoda.“ Ohromení v jeho očích mě zahřálo, ale taky mi připomnělo, proč to všechno dělám.

„Pokaždé si uvědomím, co vlastně mám,“ řekla jsem na vysvětlenou. „A jak dobře si většina lidí žije, aniž by si to uvědomovali.“

„To je pravda,“ usmál se a znovu tůknul lahví o moji skleničku.

Nemám ponětí, kam se následující hodina ztratila. Sam byl zábavný a pohotový. Měli jsme toho tolik společného. Oba jsme nesnášeli seriál *Hotýlek* (a shodli jsme se na tom, že všechny seriály ze 70. let byly příšerné), líbila se nám *Teorie velkého třesku*, oba jsme preferovali Davida Tennanta jako toho nejlepšího *Pána času*, ujížděli jsme na *Stopařově průvodci po Galaxii* a jednoznačně jsme se shodli, že Imagine Dragons jsou nejlepší hudební skupina na světě. I když Sam chvílku zvažoval Coldplay.

Můj žaludek už nějakou dobu protestoval a snažil se mi naznačit, že je čas jíst, přesto jsem pocítila zklamání, když teta Lynn vyšla na terasu a zvolala: „Jídlo je hotové.“ Když jsem se rozhlédla po terase, uvědomila jsem si, kolik je tu vlastně lidí. A já jsem se celou dobu soustředila jen na něho.

„Konečně. Umírám hladu.“ Rychle si mě prohlédl, viděla jsem jeho pohled klouzající po mých nohou. „Dáš si něco?“

„No jasně,“ odpověděla jsem rychle. „Proč myslíš, že jsem tady?“

„Na chvílku jsem si myslel, že s touhle luxusní postavou patříš do skupiny těch, co jen čichají k listům zeleného salátu.“ Mrknul na mě.

Vehementně jsem vrtěla hlavou, že to tak není, i když tu *luxusní postavu* jsem si uložila na seznam výrazů, nad kterými budu hloubat později. „Hrozně ráda jím.“ Snažila jsem se ho přesvědčit.

Uvnitř jsme se zařadili do fronty a postupně si nabrali talíře, ubrousky a příbory.

Teta Lynn připravila několik salátů a různé pečivo, zatímco strejda Richard doslova zářil u stolu s tácy pokrytými nakrájenými klobáskami, kuřecími a zeleninovými špízy a domácími jehněčími burgery.

„To bych teda nevěřil,“ odpověděl a znovu mě sjel pohledem od hlavy až k patě.

„Děkuju. Takže ten včerejší běh v parku stál za to.“

„Cože? Běháš tady v parku v Tringu?“

„Jo.“

„Taky jsem tam včera byl. Škoda. Ten kopec je zabijácký. Většinou chodím běhat do Rushmere Country Parku v Leighton Buzzardu.“

„Tam bydlíš, když zrovna nehlídáš rodičům dům?“

„Hmm, i když bych se měl asi přestěhovat sem. Trávím v téhle čtvrti spoustu času, o víkendech hraju v kriketovém klubu Meadows Way a několikrát týdně přespávám kousek odsud.“

„Já sice o kriketu nic nevím, ale párkrát jsem měla tu čest strávit odpoledne v jejich zázemí, je to tam moc krásné.“ Kriketový klub se nacházel na okraji města, skládal se ze dvou velkých hřišť ohraničených nízkým živým plotem a dvoupatrové budovy s balkony nabízejícími úchvatný výhled na kopce Chiltern.

„Někdy se můžeš zastavit, provedu tě tam.“ Odmlčel se a pohledem klouzal po naaranžovaném jídle. „Bože, to vypadá fakt úžasně!“

Nakonec jsme se spolu posadili na lavičku, opřeli se zády o zeď domu a v téměř posvátném tichu si vychutnávali Lynniny kuchařské výtvary. Něco však naši předchozí bezstarostnou konverzaci narušilo. Cítila jsem to na Samově fixaci na jídlo na talíři.

Nedbala jsem toho a dál se věnovala jídlu, občas jsem si jen uvědomila teplo jeho stehna jemně se otírajícího o to moje a lehký dotek jeho paže, když pohyboval příborem po talíři.

Pak se ozvalo cinknutí vidličky a on se na mě konečně podíval.

„Jess, musím ti něco říct.“

Nakrabatil ustaraně čelo. „Tohle bude znít jako totální klišé, fakt se mi líbíš, ale...“

To ALE si s sebou klidně mohl přinést naškrábané velkými bílými písmeny na černé tabuli.

„Nedělej si starosti. Ráda jsem tě poznala.“ Chtěla jsem se postavit, ale on mě chytil za paži.

„Ne, myslím to vážně. Vážně se mi líbíš. A rád bych v tomhle všem pokračoval, ale... mám přítelkyni.“

„To je v pořádku,“ řekla jsem vesele, protože to bylo nakonec skoro k smíchu. Byl to moc milý člověk a strávili jsme spolu příjemné (Jess, vážně? Příjemné?), no dobře, *úžasné* odpoledne, ale to je asi tak všechno. „Vážně jsem tě ráda poznala.“ Ignorovala jsem knedlík, který se mi usadil v krku, a snažila se hrdě opustit bojiště.

„Jess, počkej! Neodcházej!“

Stoupl si těsně přede mě, takže jsem mohla vidět pulzující tepny na jeho krku a prudce se zvedající hrudník. Vidět ho tak rozrušeného byl zřejmě jediný důvod, proč jsem se nechala za ruku odvést na opuštěný konec zahrady. Byl prostě k nakousnutí a ano, něco mezi námi rozhodně bylo, ale fakt, že měl přítelkyni, byl pro mě dostatečnou výstrahou. Doteď si pamatuju zlomený výraz v matčiných očích, když ji otec opustil kvůli jiné. Ukradl jí duši, zničil její naději. Už nikdy nebyla stejná. Jejich rozchod spustil řetězec katastrofálních změn, které otočily můj život vzhůru nohama. Ukrástek jiné ženě muže, to bych si nikdy neodpustila.

„Jess,“ řekl napjatě. „Omlouvám se. Nechtěl jsem ti dávat naděje. Asi jsem to podělal.“

„Žádné naděje jsi mi nedával,“ odpověděla jsem tiše a usmála se.

„Znovu to bude znít jako klišé, ale nikdy jsem nepoznal nikoho, s kým bych si tak...“ napřímil se a vypadal překvapeně,

„sednul.“ Zadíval se mi do očí, v těch jeho se zračila upřímná bolest. „Chtěl bych, abychom zůstali přáteli,“ pak zvedl koutek, „ale to by trvalo asi tak pět minut.“

„Nedělej si starosti.“

„Chodím s Vic už čtyři roky a nikdy jsem se na nikoho jiného ani nepodíval, vážně.“

„To je obdivuhodné,“ pronesla jsem a hrozně jsem té holce záviděla.

„Zůstaneme v kontaktu?“

Všechny moje instinkty mi napovídaly, že toho budu litovat, ale představa, že ho už nikdy v životě neuvídím, mi připadala nesnesitelná. A tak jsem řekla ano.

2

„Dneska nějak záříš,“ pronesla Holly a míchala lžičkou svoji ranní kávu tak urputně, jako by z ní snad mohla vymíchat ještě trochu energie pro následující náročný den. „Jaký byl víkend?“

„V pohodě. Přinesla jsem jídlo.“ Zvedla jsem plnou igelitovou tašku.

„Teta Lynn?“

„Přesně tak.“

„Prosím, řekni, že je v té tašce její výborný bylinkový salát s bulgurem. Nebo aspoň ten salát s fetou a granátovým jablkem. Ten byl taky úžasný.“

„Dost možná,“ poznamenala jsem lákavě a snažila se vyhnout jejím nenechavým prstům. Místo toho jsem si to namířila ke společné lednici a začala opatrně vytahovat jednu krabičku za druhou.

„Jak bylo tady?“

Jeden víkend v měsíci jsme měli takzvanou službu. Pro případ, že by někdo potřeboval akutní pomoc. Víkendy byly z našeho pohledu nejvytíženější.

„Docela klid. Město snad konečně našlo nové místo pro Thorntonovy.“

„Fakt? To je paráda. Kdy myslíš, že se budou moct přestěhovat?“

Náš azylový dům mohl ubytovat maximálně šest rodin, možná sedm. Thorntonovi u nás bydleli nejdéle. Máma, tři kluci a miminko. Nutně už potřebovali vlastní prostor. Většinou žen, které sem přišly – s hromádkou oblečení a jednou hračkou –, byl nabídnut jediný pokoj, který z praktických důvodů sdílely se svými dětmi. Všech pět Thorntonových bydlelo pohromadě už čtyři týdny.

Naše zázemí disponovalo jedinou společenskou místností s televizí – což pochopitelně především mezi dětmi vedlo k četným hádkám – a společnou kuchyní, kde měli všichni ubytovaní přístup k základním potravinám. Mohli tu vařit pro sebe i pro ostatní. Každá rodina byla úplně jiná. Někteří vařili rádi a s chutí hostili ostatní, jiní neměli energii ani na to, posadit se ke stolu. Mít k dispozici hotové jídlo bylo odměnou pro všechny. Pokrmy od tety Lynn se vždy těšily velké oblibě.

„Přestěhují se hned, jak se mi podaří přemluvit město, aby dalo do toho starého bytu aspoň nový koberec. Taky jsem mluvila s místní charitou a slíbili mi, že seženou závěsy a povlečení.“

„Počkej, tetina sousedka se nabídla, že přinese nějaké povlečení, co už nepoužívá, to by mělo stačit.“

Byly jsme naprostými mistryněmi v přemlouvání, půjčování a nenápadném odcizování různých domácích potřeb a prádla, abychom udržely naše rezidenty na alespoň nějaké solidní životní úrovni.

S šálky kávy jsme pomalu došly z kuchyně do kanceláře. Nazývat tenhle titěrný prostor, velký tak akorát pro dva proti sobě obrácené stoly, kanceláří bylo až nevhodné, ale nějak jsme mu říkat musely. Měly jsme velké štěstí, že jsme se tak dobře snesly, jinak bychom spolu určitě nevydržely. Každá jsme byla úplně

jiná. Hollyin zjev tak trochu připomínal vyznavačku gotického rocku. Černé vlasy měla spletené do obřího drdolu, ze kterého po stranách padaly různě propletené prameny, a vyžívala se ve výrazném líčení, které zpestřovala zářivými barvami. Její pracovní plocha odrážela její osobnost. Někdy jsem měla pocit, že pod hromadou dokumentů nemůže mít ani ponětí, kde co najít. Opak byl ovšem pravdou. Holly si pamatovala každý detail a nikdy na nic nezapomněla. A to se vždycky hodilo. Taky dálkově studovala psychologii, takže na mně i na ostatních ráda zkoušela teorie, které právě probírali ve škole.

Můj stůl vypadal úplně jinak. Nikdy na něm neležely zbytečné papíry. Naprosto přesně jsem věděla, kde se co nachází.

Mým prvním úkolem dnes bylo přesvědčit ředitele jedné základní školy, aby do své třídy přijal obě děti rodiny, která se k nám nedávno přistěhovala, i když místo měl jen pro jedno. Stálo mě to několik nekonečných hovorů a e-mailů se zástupci města, školy i sociálního úřadu, než jsem se mohla konečně se zadostiučiněním vyčerpaně opřít do židle a upít z téměř studené kávy. V tom se ozvalo pípnutí příchozí zprávy a při pohledu na displej mi zamrzl úsměv na tváři.

Ahoj Jess. Doufám, že jsi ještě nesnědla všechno jídlo, co sis v sobotu odnesla. Rád jsem tě poznal. Sam

Přiblížila jsem mobil ke svým zorničkám a zblízka hleděla na písmenka. V hlavě mi poletovaly protichůdné emoce jako komety. Potěšení, lítost, naděje, vina, mrzutost. Ta především. Neměl mi vůbec psát.

„No teda. To je ale komplikovaný výraz,“ zhodnotila můj výstup Holly. „Špatné zprávy? Dobré zprávy? Žádné zprávy?“

„Dobře, povím ti to,“ vydechla jsem a chytila telefon do obou dlaní. Proč mi vůbec psal? Znamenalo to, že vůbec nebyl tím, za koho jsem ho považovala. Měla bych mít vlastně radost.

Další zpropadený chlap v řadě. „Někoho jsem potkala. Jmenuje se Sam.“

„A ten ti teď píše. Neříkej mi, že chce být jen kamarád.“

„Tak nějak.“

Holly protočila černě orámované oči. „Vidíš, mohla bych napsat knihu.“

„Nekoulej těma očima, nebo ti vypadnou z hlavy.“

„Ale prosím tě,“ odpověděla pohrdavě. „Tak odpovíš mu už konečně, že jsi stejně neměla zájem, nebo budeš na ten telefon hledět, jako kdybys tam viděla odpovědi na všechny otázky vesmíru?“

„Dvačtyřicet,“ prohodila jsem automaticky a ihned jsem si vzpomněla na rozhovor se Samem (pokud jste nečetli *Adamsova Stopařova průvodce po Galaxii*, což jsme my dva rozhodně četli, odpověď je dvačtyřicet). Povzdechla jsem si a odložila telefon na stůl. Měla bych ho ignorovat. Jasně zakázané ovoce. Dvě vteřiny nato jsem už měla telefon zase v ruce. Jeho zpráva zněla naprosto neškodně. Neudělal nic špatného. Tím pádem ani já.

„Chceš, abych mu odepsala: Odprejskni a neopovažuj se mě ještě někdy otravovat?“ Holly na mě mávla svými modře nalakovanými nehty, abych jí telefon podala.

„Tak to není.“

„Ach bože, máš pohled jako bígl.“ Holly se otrásla. „Nestojí za to. Je to chlap.“

Promnula jsem si obličej. „Nevím, co mám dělat. Je fajn.“ Měla jsem strach, že když už jednou odpovím, naše konverzace se plynule rozběhne směrem, kde budou vyřčeny věci, které by vyřčeny být neměly. Proboha, vždyť má přece přítelkyni! Přes to nejede vlak. Nikdo by si neměl zahrávat s chlapem, který už někomu patří. To je přece jasně dané pravidlo, které by mělo být

vytesané do skály. Na vlastní oči jsem viděla, co porušení takového pravidla provedlo s mojí matkou. Rozhodně nebylo fér způsobit tolik bolesti člověku, který vůbec za nic nemohl. A to nemluvím o dětech, které to odnesou nejvíc.

„Kdo, co a kde?“ zeptala se jednoduše Holly.

Jak bych mohla tak rychle popsat to dokonalé porozumění, které mezi mnou a Samem proběhlo? Pokaždé, když jsem si na to odpoledne vzpomněla, nemohla jsem najít vhodná slova. Říct, že mezi námi prostě něco kliklo, znělo, jako kdyby někdo zaccvaknul bezpečnostní pás v autě. Přitom šlo o naprosté uchvácení někým, komu nemusíte nic vysvětlovat, protože jeho úsměv prostě mluví za vše.

Holly by se něčemu takovému vysmála.

Přitom tohle vůbec nejsem já. Vážně. Jsem praktická, rozumná, problémy potřebuju řešit, ne vytvářet. Tohle nebyl můj styl. Nezamilovávala jsem se na počkání. Popravdě jsem si nebyla jistá, jestli jsem vůbec někdy byla zamilovaná.

Vlastně mám pocit, že v osamocených chvílích, kdy jsem byla sama k sobě naprosto upřímná, jsem si uměla přiznat, že se lásky tak trochu bojím. Že se bojím toho, co láska dokáže provést s člověkem, když všechno nejde tak, jak má. Můj otec nás opustil, když mi bylo osm. Matka se s tím nikdy nesmířila. Možná je to moje vina, že se takhle snažím samu sebe ochránit před totálním ponížením a krvácejícími ranami, které může neopětovaná láska způsobit. Viděla jsem to na vlastní oči a není to nic hezkého. Takže jsem se před možným zamilováním tak nějak uzavřela. Měla jsem několik partnerů, některé i dlouhodobé, s nikým jsem se ale ještě nikdy necítila tak, jako se Samem.

Rozhodně jsem nevěřila na pohádky a už vůbec ne na lásku na první pohled, ale něco v jeho gestech a pohledech na mě udělalo dojem, že takové souznění nenastává každý den. Znovu jsem

se podívala na telefon. Vrozená slušnost mi nedovolila jeho zprávu jen tak ignorovat. To přesně jsem však měla udělat. Ale ego potěšené skutečností, že se mu taky líbím, přebilo můj většinou dobrý úsudek.

Prsty se mi rozběhly po displeji a chtěly napsat mnohem víc než jen nezávaznou odpověď. Samozřejmě že jsem chtěla napsat víc. Víc než že se mi líbí. Ale patřil někomu jinému. Neměla jsem právo na něj ani myslet. Ani mu odepisovat na zbytečné zprávy. Přesto jsem to udělala.

O tři hodiny později, bez jakékoliv odpovědi, jsem si smutně uvědomila, že na něj myslím čím dál víc. Dodržoval pravidla. Je to dobrý chlap, který nezneužije příležitost, i když mu leží přímo pod nosem. Sakra. Fakt se mi líbil. Naše konverzace byla u konce a já jsem věděla, že je to tak dobře. Už mu psát nebudu. Takhle to mělo skončit.

3

„Neznáme se odněkud?“ ozvalo se po mém boku, když jsem si to rázovala podél vyšlapané cestičky aleje vedoucí k obelisku Nell Gwynnové.

Otočila jsem se na levou stranu, kde právě s grácií sobě vlastní a neodolatelným úsměvem na tváři zakotvil Sam.

„Ahoj,“ prohodila jsem nečekaně pisklavým hlasem. Popravdě, není moc jednoduché skrývat překvapení, snažit se normálně dýchat a přemýšlet, jaký odstín přezrálého rajčete zrovna máte. „To je ale překvapení. Pořád hlídáš vašim dům?“ zeptala jsem se, což ale znělo spíš jako stará rezavá vrata.

Ušklíbnul se na mě. „Ne, bylo mi odebráno venčení psa a místo toho mi svěřili recyklaci odpadu a zalívání zahrady. Otec se se mnou vsadil, že si nezvládnou zapamatovat, kterou popelnici mám vyvézt před bránu ve který den.“ Zasmál se. „Nikdy se nedozví, že mi máma každé ráno posílá zprávu s návodem.“

„Co když to na tebe povím?“ poškádlila jsem ho. Dokonce se mi podařilo větu ze sebe vydat na jeden výdech. Paměť mě naprosto zklamala, jako bych si už vůbec nevybavovala tu zlatavou zář vznášející se kolem jeho postavy, tu povznášející auru a obyčejnou radost ze života, jež ho obklopovala. Já vím, je to normální chlap, žádný řecký bůh, ale bylo těžké od něj odtrhnout

pohled. A to už vůbec nemluvím, jaká radost byla si s ním povídat.

„To bys přece neudělala,“ zatvářil se vyděšeně a dramaticky si přitiskl dlaň na hrudník, což mě rozesmálo.

„Můžeš mi připomenout, o čem jsem teď vlastně mluvil?“ zeptal se se smíchem a vyloženě si užíval radost z našeho setkání. Několikrát jsem si na něj během týdne vzpomněla. Pomazlila jsem se s tou vzpomínkou jako malé dítě s dečkou na usínání a zase jsem ji založila někam dozadu. Věděla jsem moc dobře, že z toho nikdy nic nebude, ale potkat se za slunečného dne s milým mužem bylo příjemnou připomínkou toho, že ještě nějací na světě existují.

Smích během několika vteřin odezněl a my jsme poklidně zapluli do společného rytmu tichých našlápnutí na štěrkovém povrchu a krátkých výdechů. Nikdy by mě nenapadlo, že běžet s někým bok po boku může být tak intimní zážitek.

Běželi jsme v tichosti, dokud jsem nemotorně nenašlápla a neuklouzla na vyšlapané lesní stezce. Samova paže mě blesku-rychle zachytila, jinak už bych se svalila do blízkého houští. Díky němu se mi podařilo pád ustát.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a zpomalil.

„Jo,“ vydechla jsem. Adrenalin mi koloval žilami jako zběsilý. Sam poskakoval na místě a skenoval mě tím svým modrým pohledem, až jsem zase měla pocit, že na světě neexistuje nikdo jiný a nic jiného než my dva.

Rozrušeně jsem na něj hleděla a naprosto neúmyslně si olízla rty, což ho asi odradilo, takže se posunul o kousíček dál. Proboha, vždyť běžím, mám žízeň, tím pádem taky suché rty. Nic jiného za tím nebylo.

Moc dobře jsem si ale všimla napětí a výstražného pohledu v jeho očích. Pak se dal znovu do běhu, ale už zůstal krok přede

mnou, jako by měl strach běžet těsně vedle mě. Nedivila jsem se mu. Ještě jeden takový nepodařený pád a stáhla bych ho dolů s sebou.

Po nějaké době jsem začala zpomalovat, on přidal a začal se ode mě vzdalovat. Jeho sprintu do kopce bych prostě nestačila, a tak mi cestou zpátky jen vesele zamával a do cíle jsme se vrátili každý sám.

Když jsem si v přístřešku v parku vyzvedávala klíče a mikinu, viděla jsem ho na opačné straně odcházet bez jediného ohlednutí. Unaveně jsem odpověděla na pozdrav dvojici procházející okolo a pomalu jsem se vydala domů přes nadchod nad dvouproudou dálnicí, kde jsem se uprostřed zastavila, abych sledovala svištící vozidla pod sebou. Připomínaly mi mě a toho zvláštního člověka jménem Sam. Jezdila těsně vedle sebe, ale každé mířilo na jinou stranu. Vlastně jsem byla ráda, že jsem ho znovu potkala. Možná až moc ráda. Jako když člověk někde uvidí nádherné šaty, hrozně moc po nich zatouží, ale pak si je stejně nekoupí, protože je zkrátka vůbec nepotřebuje nebo si je nemůže dovolit. A tak je vlastně spokojený i bez nich. Jenomže na ně nemůže přestat myslet. Navíc si je jistý, že kdyby se pro ně vrátil, už by se mu nejspíš až tak moc nelíbily. Prostě to byly šaty pro úplně jinou příležitost. Sam bohužel do té fáze ještě nedospěl. Stále jsem si ho pamatovala tak úžasného, jaký ve skutečnosti byl. A stejně nedostupného.

Později odpoledne mě na Facebooku požádal o přátelství.

„Musela jsem ho pustit k vodě, to je snad jasné. To jako vážně? Po druhém rande po mně chce, abych mu voskem depilovala záda? Dokonce si ty navoskované pásky přinesl s sebou!“ Ztichlým nádvořím King's Arms se neslo Shelleyino oprávněné rozhořčení. Zatímco jsme s kamarádkou Annabel, zkráceně Bel,

upíjely gin s tonikem, pobaveně jsme naslouchaly a zúčastněně přikyvovaly.

„Já bych do toho šla a každý ten proužek odtrhla hrozně pomalu,“ řekla Bel a škodolibě se usmála.

„Kam na ty chlapy chodíš?“ zeptala jsem se a dala se do smíchu. Shelley rozčileně míchala brčkem ledové kostky ve sklenici s drinkem.

„V jednom speciálním obchodě, jmenuje se *Nejhorší chlapi na světě* a nakupuju tam jen já.“

„Ale prosím tě, zlato.“ Pohládila jsem ji po rameni a povzbudivě ji poplácala. „To přece není pravda.“

„Jednoho krásného dne potkáš někoho fajn, neboj se,“ řekla jí Bel s jistotou někoho, kdo randil s panem Úžasným přesně osmnáct měsíců, tři týdny a pět dní.

Shelley na mě rychle mrkla a usmála se. „Nikdo neříkal, že hledám někoho fajn. Mám prostě slabost pro darebáky, no.“

Bel jen zavrtěla hlavou. Její přítel Dan byl totiž zosobněním fajn partnera.

„Navíc,“ dodala Shelley s pobaveným úsměvem, „jsem prý velmi nenáročná. To si myslí máma.“

Nesouhlasně jsem zatřásla hlavou, rozhodnutá dát najevo víc loajality než upřímnosti.

Shelley se však zasmála. „No tak, víš, že má pravdu. Ty jsi takové problémy nikdy neměla.“

„Taky jsem nikdy nerandila tak jako ty,“ dodala jsem.

„Protože každému na potkání říkáš ne.“ Bel mě štouchla do žeber.

„Jsi prostě náročná,“ řekla Shelley, nadšená vlastními pozorovacími schopnostmi. „Vrabci na střeše si štěbetali, že sis víc než rozuměla s jistým sexy sousedem na zahradní párty mých rodičů.“

Nasadila jsem kamenný výraz a netečně pokrčila rameny.

„Takhle se na mě vůbec nedívej.“ Shelley protáhla obličej. „Máma říkala, že ten týpek vypadal více než zainteresovaně. Promiň, že jsem tě tam nechala. Kdybych věděla, v jakého magora se Sean promění, šla bych radši s tebou.“

„To by stejně nemělo žádný význam. Tenhle pan Božský už je totiž šťastně zadáný. Bohužel.“ Zatvářila jsem se pobaveně, ale ve skutečnosti jsem jen skrývala zklamání. „Včera jsem ho náhodou potkala.“ Shelley i Bel najednou vyskočily ze židlí, přesně jako komiksové postavičky padouchů, kteří zahlédli své oběti.

„Když jsem byla běhat v parku.“

„Škoda.“ Shelley se otrásla. Aktivní pohyb by podle ní měli zakázat. „Vsadím se, že jsi byla celá červená a zpcená. Špatné načasování. To je moje noční můra.“

Trochu nuceně jsem se zasmála. „To ani ne, když má holku a vůbec ho nezajímám.“ I když jsem se opravdu snažila, nemohla jsem zabránit náznaku zklamání, který se prodral do mého výrazu. A které moje všímavá sestřenice samozřejmě zachytila.

„Líbí se ti?“

Znovu jsem pokrčila rameny. „Je prostě...“ Je k sežrání, řekni to. „Je moc milý, ale jak jsem už řekla, taky zadáný.“

„Dvakrát škoda.“ Shelley mávla rukou se skleničkou ginu. „Myslíš, že je to vážné? Jakože napořád? To nemůžeš vědět. Bydlí spolu?“

„Shelley, přestaň!“ varovala jsem ji.

„Co? V lásce je všechno povoleno.“ Vystrčila bradu a protočila oči v sloup. „No tak.“

Bel se na mě podívala. Věděla jsem, že mi rozumí. „Právě že není,“ pronesla jsem tiše.

„Nejsou to manželé,“ zaprotestovala Shelley. „Nemají děti. Nebo jo?“

„Ani jedno, pokud vím, ale to na situaci stejně nic nemění, protože je to pro mě zakázané území.“

„Přece se ti líbí.“

„Je jedno, jestli se mi líbí, nebo ne. Prostě to nejde.“

Shelley si mě zaujatě prohlížela. „Ještě nikdy jsem od tebe neslyšela, že by se ti někdo líbil.“

Snažila jsem se, abych zněla naprosto netečně. „Je to milý kluk. A má dlouhodobý vztah. Takže je to vážné.“ Tohle jsem věděla naprosto přesně, protože jsem si udělala malinký průzkum. „Chodí spolu už roky.“

„To asi vážně nemá cenu,“ pronesla konejšivým hlasem Bel, „s někým takovým se ani nechceš zaplést, to zavání malérem.“

Belina slova mě uklidnila, i když bych jim za žádnou cenu nepřiznala, co jsem od soboty řešila. Kousla jsem se do rtu. Nikomu jsem přece neublížovala, možná jen sama sobě. Přesto jsem se cítila, jako kdybych dělala něco nelegálního.

Facebook byl prostě stvořený k tomu, aby otevíral cizí Pandorařiny skříňky, to mi nikdo nevymluví. Možná trochu lituju, že jsem jeho žádost o přátelství vůbec přijala. Prostě jsem neodolala a dostala jsem za to pořádnou nálož informací, o které jsem možná ani nestála. Strávila jsem dost času procházením Samových příspěvků, fotek a sdílených odkazů. Jako pátrací pes jsem čmuchala po všem, co by mi ho přiblížilo, co by mi odkrylo ještě víc o něm... A bohužel i o ní.

Každá fotka mi podlamovala kolena, zároveň mi na záda přidávala větší náklad viny, když jsem teď znala nejen jméno jeho přítelkyně, ale i to, jak přesně vypadá. A pak jsem udělala další velkou chybu, přesunula jsem se na Instagram a prolustrovala její profil. Velká chyba, velká, převelká. Victoria Langley-Jonesová se živila jako influencerka, měla vlastní videoblog a půl milionu sledujících. Bože! Tak trochu jsem doufala, že bude